

Иван Крилов

Сполучилият слон

Веднъж попадна Слонът у Льва.
Веднага плъзна за това мълва
и почнаха, разбира се, догадки,
с какво ли Слонът е спечелил милостта?
Не е забавен, не блести със красота.
Какъв е този прием, тези хватки?
Предположения безброй.
„Ако... – върти опашка рижата Лисица –
си има пухкава опашка той,
не бих се чудила.“ А нейната сестрица –
Мецана – казва: „С ноктите макар
да беше се прочул безкрайно,
това не би било необичайно.
Но че е той без нокти, знае всеки звяр.
Да не е блеснал със зъбите?“
„Навярно са ги взели за рога“ –
реши да се намеси Волът в препирните.
Тук Марко рече, махайки уши:
„Как тъй не сте разбрали за какво
попадна Слонът в общество?
Че то е ясно като в слънчев ден:
за дългите уши той с височайша милост е дарен!“

Нерядко ние, без да осъзнаем,
чрез други себе си охотно величаем.

КРАЙ

© Александър Миланов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3991>]